

Lanterne

- Nu vă supărați, domnule, în ce lună suntem ?

- În luna martie, doamnă, îi răspunse Laurian, la rândul său cât se poate de politicoasă. Ultima zi.

Aha. Vasăzică păcălelile urmează mâine, glumi ea afișând o vervă veștedă, estompată de vârstă.

Laurian îi adresă un zâmbet prietenos și dădu din cap. Pe fereastră văzu ghereta minusculă, jumătate roșie, jumătate crem, a acarului de la bifurcarea de linii din imediata apropiere a locului unde se oprise tramvaiul.

Se uita un pic derutat la tramvaiul oprit înaintea de vreme întrebându-se probabil ce se întâmplase.

- Vă supărați, domnule, dacă am să vă rog să mă ajutați să cobor din tramvai ?

- Cu cea mai mare plăcere, dar vatmanul încă n-a deschis ușile, îi răspunde el un pic surprins.

- Nu-i nimic, o să le deschidă.

Dădu să se ridice, dar picioarele n-o prea ajutară, așa că Laurian o susținu de cot ridicându-se la rândul său. Mulțimea din jur deja se pornise să bombăne fiindcă trebuia să le facă celor doi loc spre coborâre. Într-adevăr, după cum prevăzuse bătrânica, vatmanul deschise ușile exterioare și apărând între ușile glisante anunță pe toată lumea că era pană de curent care avea probabil să dureze. Alte tramvaie se opriseră pe aceeași linie, la mare distanță, în urmă. Ridicată cu greu în picioare, bătrânica arăta fragilă și gârbovită. Și totuși un zâmbet copilăros îi înflorea pe buze când îl privea fugitiv dintr-o parte, de jos în sus, de la înălțimea ei neînsemnată, în timp ce se strecurau printre călători și apoi coborau precaut, Laurian înainte sprijinindu-i în continuare cotul, pe scărița abruptă a tramvaiului, mult prea abruptă și prea scurtă, în acest loc fără refugiu pentru pietoni.

- V-aș zice mulțumesc pentru ajutor, tinere, și vedeți-vă de călătorie dacă n-aș ști că tramvaiul o să rămână încă multă vreme înțepenit aicea.

Ajunseră pe trotuar, unde bătrânica se întoarce din nou spre Laurian :

- M-așteptați o clipă ? vreau să iau o gură de apă.

O luă singură târâș-grăpiș spre o țâșnitoare de la marginea trotuarului, dar înainte să-l atingă cu gura, aplecându-se anevoie, firavul jet de apă se micșoră brusc și muri.

- Nu mă surprinde, mă așteptam și la asta, spuse ea. Și se uită în jur oarecum mirată, ca și cum ar fi vrut să se orienteze,

- Dacă tot ați coborât cu mine, nu vreți să mă-nsoțiți până acasă ? Strada mea trebuie să fie pe undeva pe aproape. Mi-ați fi de mare ajutor.

O ținea tot într-un zâmbet, zâmbetul ei sfielnic, și buzele înconjurate de zbârcituri mărunte se străduiau, fără prea mult succes, să acopere dinții – și dinții ei, atât cât îi putea vedea Laurian, erau neafectați de vârstă.

- Cât am călătorit cu tramvaiul ai văzut acolo vreun militar ? O umbră de ironie îngăduitoare se strecurase în vocea ei.

- Eu n-am văzut niciunul. Ia să vedem, pe-aicea pe undeva ar trebui s-o luăm la dreapta. A! uite, strada asta cu platani o recunosc. Ia spuneți-mi, tinere domn, cum vă cheamă ?

-Laurian.

- O ! Laurian ! Ce nume frumos ! La fel ca pe nepotul meu, băiatul fetei mele. Pe mine mă cheamă Matilda. Așa-i că și Matilda e un nume frumos?

Laurian simțea înlăuntrul său un imbold dulce-amărui să-I cucerească simpatia, să fie asemenea simpatiei lui pentru ea.

- Da, doamnă, Matilda e un nume frumos. Dar și dumneavoastră sunteți frumoasă.

Matilda scoase un hohot vesel de râs, vesel și fără glas, jumătate neîncrezător, jumătate recunoscător.